

ПРОТОКОЛ

гр. Видин, 20.02.2020г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – ВИДИН, IV административен състав в публично съдебно заседание на **двадесети февруари, две хиляди и двадесета година** в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БИЛЯНА ПАНТАЛЕЕВА

при участието на секретаря Вержиния Кирилова сложи за разглеждане **адм. дело № 29** по описа за **2020 г.** докладвано от **СЪДИЯ ПАНТАЛЕЕВА**

На именното повикване в 14,30 часа, се явиха:

Жалбоподателят – Б.В.И., редовно призван, не се явява и не изпраща представител. От пълномощника на същия – адв. Н.Г., е постъпила молба Вх.№ 476/20.02.2020г., с която моли съда да не дава ход на делото и да го отложи за друга дата, предвид на това, че е настъпило внезапно влошаване на здравословното му състояние и не може да присъства лично в съдебно заседание, за да защити интересите на доверителя си. Към молбата е приложен болничен лист, издаден на 19.02.2020г.

За ответната страна - Директора на ТД на НАП-Велико Търново, редовно призван, се явява главен ю.к.Л.А., с пълномощно от днес.

СТАНОВИЩЕ ПО ХОДА НА ДЕЛОТО.

Гл.ю.к.А.: Предоставям на съда по отношение на постъпилата молба за отлагане на делото.

Съдът намира, че не са налице предпоставките на чл. 139,ал.1 от АПК за отлагане на делото, тъй като същата изисква невъзможност за явяване както на пълномощника, така и на страната. За жалбоподателя не са представени каквито и да е доказателства за невъзможност за явяване, нито се навеждат такива доводи. За адвокат-пълномощника не е представено медицинско удостоверение, в което да е отбелязано, че заболяването на лицето не позволява явяването му съда съобразно чл.18,ал.2 от Наредба за медицинската експертиза, поради което и по отношение на него не се установява невъзможност за явяване.

Предвид гореизложеното липсват основания за отлагане на делото, поради което Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО и го докладва.

Делото е образувано по жалба на Б.В.И. ***, чрез адв.-пълномощник Н.Г., против Решение № 284/03.01.2020г. на Директора на ТД на НАП-Велико Търново, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане с изх.№ С190005-137-0010390/21.11.2019г. на Старши публичен изпълнител при ТД на НАП-Велико Търново, офис

Видин.

Гл.ю.к.Л.А.: Оспорвам жалбата. Няма да соча други доказателства.

Съдът намира, че следва да приеме представената административна преписка в нейната цялост, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА административната преписка, съобразно подробен опис в съпроводително писмо Изх.№ 1322#1/20.01.2020г. - от т.5 до т.38 включително по делото.

Гл.ю.к.Л.А.: Нямам доказателствени искания. Няма да соча нови доказателства. Моля да дадете ход на делото по същество.

Съдът счете делото за изяснено от фактическа страна, за което

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО ПО СЪЩЕСТВО.

Гл.ю.к. Л.А.: Моля да постановите решение, с което да отхвърлите жалбата и потвърдите решението на директора на ТД на НАП, като ни присъдите направените разноски по делото по следните съображения: Жалбата е стъпила изцяло върху мотивите на тълкувателно решение № 2/2017г. Считам, че изразеното становище в това решение е неприложимо спрямо конкретния случай, поради следното: ЗАНН е процесуален закон, съдържащ и материалноправни норми, като неговата цел е да послужи за установяване на административни нарушения и налагане на наказания „глоба“ или „имуществена санкция“. Разпоредбите на чл.82 от ЗАНН разписват правила за давност, която неправилно се пренася и сравнява с разпоредбите на ДОПК като специален закон за събиране на държавни вземания. Имам предвид следното: след като веднъж едно нарушение е установено по ЗАНН и е наложено наказание глоба по ЗАНН, институтът на давността по чл.82 от ЗАНН е приложим само за времето, през което взискателят, в чиято полза е присъдена глобата, има възможност сам да събере вземането си. Вземането, произтичащо от наложена глоба, може да бъде предадено на НАП за събиране, като процесуалния закон на НАП е ДОПК. Събирането на глобата може да бъде отправено към съдебен изпълнител по силата на сключено споразумение между ВСС и Камарата на ЧСИ с добавени държавни съдебни изпълнители. Производството пред съдебен изпълнител е уредено по правилата на ГПК. Считам, че производство пред съдебен изпълнител следва да се води по правилата на ГПК, когато последният е сезиран със събирането на глобата.

Считам, че вземането следва да се събира по правилата на ДОПК, когато титула е предаден на НАП. Правилата, уредени в тези процесуални кодекси, следва да бъдат в приложимата правна норма. Тълкувателното решение разсъждава основно за общата погасителна давност по ал.1, като препратката на ал.4 изключва приложението на ал.3. Т.е. Върховният съд счита, че кратката давност трябва да е двугодишна по ал.1, като правилата на ДОПК при образувано изпълнително дело не важат. От друга страна Върховният съд счита, че

абсолютната давност не е тригодишната по ЗАНН, а десетгодишната по ДОПК, което едностранчиво решава въпроса с колизията между двата закона. Считам, че едностранчиво е решен въпросът с давността, като пак поддържам, че давността по ЗАНН наистина е две години, но касае само времето, през което вискателят има възможност сам да си събере вземането. Тази давност до този момент започва да тече наистина от датата на влизане на изпълнителния титул с образуване на изпълнителното дело по ДОПК, с избран събирач на вземането – НАП, важат правилата, установени по ДОПК. Най-вече целесъобразността на събиране на държавното вземане изисква да се прилагат правилата по ДОПК, тъй като за един длъжник следва да има едно изпълнително дело, по което се събират всички изпълнителни титули на вискатели, имащи вземане от това лице. Конкретно: едно лице може да има задължения за данъци, както и глоби, и ако публичният изпълнител се разкъсва между правилата на ДОПК и ЗАНН, крайният резултат ще бъде невъзможност да събира глобата, поради налагане на кратката две годишна давност. По ДОПК давностният срок започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която дългът е следвало да бъде платен. Това е направено, за да може публичният изпълнител да се концентрира със способите на ДОПК за обезпечаване и събиране на дълговете, които са с разнороден произход. Ще дам един пример: Ако задълженото лице, чиито дългове се събират от НАП, има начет от 10 000 лева за данъци, възникнали първи във времето и глоба 5000 лева по изпълнителен лист или по наказателно постановление, действието на публичния изпълнител, налагайки обезпечение на имущество, са първото нещо, което се прави с оглед предприемане на принудително действие - продажба на това имущество. В практиката има едно много неправилно тълкуване на статута на обезпечителната мярка, специално записана в чл.172 от ДОПК като нещо, което спира давността. По новите правила, стъпили на това тълкувателно решение, обезпечителната мярка се третира като изпълнително действие, което прекъсва давността. Ако органите на НАП постигнат договорка след възбрана на недвижимо имущество лицето да плаща ежемесечно определена сума и това надхвърли период от две години и лицето по този начин погасява на части първото по ред вземане за данъци, независимо, че и глобата е обезпечена с тази обезпечителна мярка, чакайки реда си за събиране, ако се приеме, че давността е две години по ЗАНН, то тази глоба никога няма да бъде събрана и ще се наложи за всеки титул, глоба или изпълнителен лист на съд да се образува отделно изпълнително дело и нарушавайки правилата по ДОПК, органът по приходите да работи по ЗАНН.

Затова считам, че тълкувателното решение е неправилно възприето и именно затова законодателят е разписал ал.4 на чл.82 от ЗАНН, но е разписал по един двусмислен начин, което води до различни интерпретации и объркване процеса на събиране на вземането. Конкретно по делото публичният изпълнител с налагане на

обезпечителна мярка „запор на МПС“, е спрял давността, като по този начин считам, че давностният срок по ДОПК за процесната глоба не е изтекъл и неправилно жалбоподателят се позовава на тълкувателно решение № 2/2017г. и счита, че вземането му е погасено.

Моля да имате предвид, че глоби се налагат и с присъди по производства от наказателно общ характер. Там по едно съвпадение, давността също е уредена в чл.82 от НК и принципът е същия. Считам, че краткият давностен срок 2 години и в двата закона, касаят възможността на издателят на титула сам да си събере вземането или да изчака доброволното му плащане, като има предвид, че с изтичането на този двугодишен срок, вземането му ще бъде погасено и да прецени къде най-уместно за принудително събиране следва да насочи своя изпълнителен титул и от тук нататък производството следва да се развива или по ДОПК или по ГКП като специфични производства за принудително събиране.

В този смисъл, моля за Вашето решение.

Съдът счете делото за изяснено и обяви, че ще се произнесе с решение в законоустановения едномесечен срок, визиран в чл.172, ал.1 от АПК.

Протоколът написан в 15.10 часа в съдебно заседание.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

СЕКРЕТАР: